

4. Стахурський М.Ф. Питання реформування адміністративного процесу в Україні : автореф. дис. ... к. ю. н. : 12.00.07 / Стахурський Микола Федосійович / Київський національний університет ім. Тараса Шевченка. – К., 2002. – 20 с.
5. Капитан Д. Общие принципы административного процесса во Франции / Д. Капитан // Административные процедуры и контроль в свете европейского опыта / Под ред. Т.Я. Хабриевой и Ж. Маку. – М. : Статут, 2011. – 320 с.
6. Про затвердження Регламенту Апеляційної палати Державного департаменту інтелектуальної власності : Наказ Міністерства освіти і науки України від 15.09.2003 № 622 // Офіційний вісник України, 2003, № 40 (17.10.2003), ст. 2148.
7. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР// Відомості Верховної Ради України, 1996, № 30 (23.07.96), ст. 141; Офіційний вісник України, 2010, № 72/1 (01.10.2010), ст. 2598.
8. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 р. № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. – № 35-36, 37. – Ст. 446.
9. Адміністративне судочинство України : підручник / О.М. Пасенюк (кер. авт. кол.), О.Н. Панченко, В.Б. Авер'янов [та ін.] ; за заг. ред. О.М. Пасенюка. – К. : Юрінком Інтер, 2009. – 672 с.
10. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-Х// Відомості Верховної Ради УРСР. – 1984. – додаток до № 51. – Ст. 1122.
11. Колпаков В.К. Адміністративно-деліктний правовий феномен : монографія. – К. : Юрінком Інтер, 2004. – 528 с.
12. У справі за конституційним зверненням громадянина Багінського Артема Олександровича щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 141 Кодексу України про адміністративні правопорушення (справа про адміністративну відповідальність у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху): Рішення Конституційного Суду України від 22.12.2010 № 23-рп/2010 // Офіційний вісник України, 2010, № 101(10.01.2011), ст. 3639.

МЕДВЕДЄВ О. В.,

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри політології та правознавства
(Бердянський державний
педагогічний університет)

УДК 351.87

НАПРЯМКИ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

У статті розглядаються проблеми та перспективи реформування правоохоронних органів України. Враховуючи європейський досвід, Україна повинна обрати власний шлях створення національних правоохоронних органів, для яких основним пріоритетом буде людина, її права і свободи.

Ключові слова: правоохоронні органи, реформування, права і свободи людини.

В статье рассматриваются проблемы и перспективы реформирования правоохранительных органов Украины. Учитывая европейский опыт, Украина должна выбрать собственный путь создания национальных правоохранительных органов, для которых основным приоритетом будет человек, его права и свободы.

Ключевые слова: правоохранительные органы, реформирование, права и свободы человека.

This paper discusses the problems and prospects for police reform in Ukraine. Given the European experience, Ukraine must choose a way to create a national law enforcement agencies for which the main focus will be on the person, his rights and freedoms.

Key words: police, reform, human rights and freedoms.

Вступ. Демократизація суспільних відносин в Україні, конституційна реформа, активізація процесів євроінтеграції, удосконалення законодавства у напрямку посилення захищеності прав і свобод громадянина обумовлюють необхідність реформування правоохоронних органів, визначення їх ролі та місця у побудові правової соціальної держави.

Реформуючи судові і правоохоронні органи, потрібно розв'язати низку нагальних проблем: подолання корупції у судових і правоохоронних органах та їх комерціалізації, запобігання впливу на їхню діяльність

кримінальних і бізнесових структур, забезпечення прозорості діяльності усієї вертикалі правоохоронних органів для громадських інституцій, скорочення чисельності працівників правоохоронних органів із метою підвищення ефективності їх діяльності та рівня матеріального забезпечення, розробка механізму цивільного демократичного контролю за діяльністю правоохоронних органів (це забезпечить парламентський контроль та участь у призначеннях і звільненнях керівників правоохоронної системи, а також їх звітність) [12].

Постановка завдання. З'ясувати шляхи реформування правоохоронних органів України в сучасних умовах, визначення їх ролі та місця у побудові правової соціальної держави.

Головним завданням на сьогодні для України є створення умов для трансформування правоохоронних органів до європейських стандартів, де головним є забезпечення прав, свобод та інтересів особи. Проблемам реформування судових і правоохоронних органів приділялась певна увага у роботах зарубіжних і вітчизняних учених, зокрема В.Б. Авер'янова, О.Б. Андрєєвої, О.М. Бандурки, В.І. Борисова, О.В. Губанова, В.С. Зеленецького, О.Г. Кальмана, М.І. Мельникова, Н.В. Сібільової, В.В. Сташиса, В.Я. Тація, О.Н. Ярмиша та інших.

Результати дослідження. Правовим підґрунтям для здійснення змін у сферах правоохорони та правозахисту є низка міжнародних угод: Європейська конвенція про захист прав і основних свобод людини 1950 р. (ратифікована Україною 11 вересня 1997 р.); Європейська конвенція про взаємодопомогу в розгляді кримінальних справ 1978 р.; Європейська конвенція про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом 1990 р. (ратифікована Україною 16 січня 1998 р.); Конвенція про взаємодопомогу між митними адміністраціями держав-членів ЄС (Друга неапольська конвенція) 1990 р.; Європейська кримінальна конвенція проти корупції (підписана Україною 27 січня 1999 р.); Європейська цивільна конвенція проти корупції (підписана Україною 4 листопада 1999 р.); Конвенція про боротьбу з корупцією, включаючи службових осіб ЄС і службових осіб держав-членів ЄС 2003 р., угоди у сфері діяльності Європолу та Євроюсту.

У цих міжнародно-правових документах підкреслюється, що особиста недоторканність є підґрунтям для захисту всіх основоположних прав і свобод людини. Викладені в цих документах принципи і норми постійно розвиваються та уточнюються, потребують розвитку, переорієнтації і реформування судових та правоохоронних органів, які безпосередньо несуть відповідальність за дотримання прав і свобод людини і громадянина. Більшість держав розглядають зазначену декларацію в якості юридичних зобов'язуючих договірних норм.

Намагання якнайшвидше законодавчо врегулювати правовідносини, відсутність системного підходу в цьому процесі, прояви непрофесіоналізму, що почастишали останнім часом, призвели до серйозних проблем, пов'язаних з ефективністю правоохоронної діяльності. Нестабільність, розпорошеність, неузгодженість чи навіть суперечливість стали, на жаль, характерними ознаками правоохоронних органів, що вкрай негативно позначається на всіх сферах суспільного життя.

У наш час до роботи правоохоронних органів у населення виникає чимало зауважень. Прикладом специфіки такого взаємозв'язку між владою і населенням є трагедія у Врадіївці Миколаївської області. Як відзначив Прем'єр-міністр України М.Я. Азаров, «ця трагедія, зрозуміло, не результат якогось випадкового збігу обставин, вона в черговий раз говорить нам про те, що необхідна корінна реформа системи правоохоронних органів, міліційна система почала «давати збої».

Основною проблемою залишається невідповідність заходів у сфері боротьби зі злочинністю сучасним тенденціям її розвитку та масштабам поширення. Слід наголосити на важливості захисту прав людини, який є стратегічною складовою судово-правової реформи в Україні, що спрямована на утвердження справедливого правосуддя.

Обираючи європейський напрям, наша країна повинна змінити роль та функції правоохоронних органів, які відповідали б принципам Ради Європи згідно з Висновком Парламентської Асамблеї РЄ № 190 (1995) від 26 вересня 1995 року. Перевірка заходів, ужитих Україною на реалізацію цих зобов'язань, була проведена Моніторинговим комітетом ПАРЄ (Резолюція № 1466 (2005) про виконання обов'язків та зобов'язань Україною).

Для досягнення цих цілей Рада Європи визначила критерії – Копенгагенські принципи (1993 р.). Вони передбачають стабільність установ, що гарантують верховенство права, дотримання прав людини, повагу та захист прав меншин. Саме їх основні складові передбачають гарантії незалежності судової влади, поліпшення функціонування судів, створення надійно діючих інститутів у сфері юстиції і внутрішніх справ, посилення боротьби з корупцією, захист основних свобод. Стан справ у сфері забезпечення прав і свобод людини є головним критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави і суспільства в цілому.

Система правоохоронних органів має ґрунтуватися на таких принципах:

- верховенство права; законність; додержання прав і свобод людини і громадянина;
- захист демократичних цінностей суспільства; деполітизація та позапартійність;
- єдиноначальність і колегіальність під час розробки і прийняття важливих рішень;

- пріоритетність функцій попередження і профілактики правопорушень; співпраця із громадянами, об'єднаннями громадян та неурядовими організаціями;
- відкритість для демократичного цивільного контролю.

Багато років головним орієнтиром реформування правоохоронної системи держави були інтереси окремих відомств, які ініціювали вирішення лише своїх проблем у зазначеній сфері. Наші силові відомства з успадкованою плановою системою звітності залишилися нерезформованими протягом усього двадцятиріччя незалежності. Покинуті сам на сам із пострадянською реальністю, вони не отримали належної суспільної місії. Міліція, СБУ, прокуратура так і не здійснили остаточного і безповоротного переходу від радянської силової моделі до нової якості правоохоронців. Для них і досі залишається невизначеним імператив діяльності – захист прав громадянина чи захист інтересів держави [14]. Держава в Законі повинна чітко визначити завдання і компетенції кожного правоохоронного органу, виключити дублювання одних і тих самих функцій різними правоохоронними органами. Законодавство, що регулює діяльність правоохоронних органів, регламентується великою кількістю нормативно-правових актів, серед яких Закони України, нормативно-правові акти Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України, Міністерств, відомств. Серйозною проблемою сучасного стану нормативно-правового забезпечення діяльності правоохоронних органів України є те, що основні нормативно-правові акти в цій сфері за своїм характером спрямовані на радянську адміністративно-юридичну систему. На сьогоднішній час діють окремі підзаконні акти колишнього СРСР. Наслідком цього стало дублювання окремих норм у різних нормативно-правових актах, наявність юридичних суперечностей та незабезпеченість певних норм фінансово-економічного підґрунтя і правових механізмів реалізації. Саме закон, а не підзаконний акт має бути основним джерелом права у сфері діяльності правоохоронних органів України. Що стосується відомчих нормативних актів, то їх серйозною проблемою є численність, розрізненість та неузгодженість правових норм, які в них містяться.

Країна не може ризикувати безпекою народу, а тому під час реформування правоохоронних органів необхідно, насамперед, визначити основні загрози, на які в першу чергу мають реагувати правоохоронні органи. До них на сьогодні належить корупція та транснаціональна злочинність. У процесі реформування правоохоронних структур необхідно запровадити механізм унеможливлення їх використання в політичній діяльності та дієві способи запобігання корупції всередині цих відомств. На особливу увагу заслуговує ідея створення служби пробації, яка є прогресивною структурою системи виконання покарань, а доцільність її існування підтверджена досвідом західноєвропейських країн [13]. Служба пробації має відігравати важливу роль у реформуванні правоохоронних органів України, адаптації їх до суспільних потреб і можливостей держави.

Результатом змін у правоохоронних органах має стати ефективність їх функціонування, зменшення чисельності правоохоронних органів, а також підвищення їхнього авторитету в суспільстві.

Непоодинокими в діяльності правоохоронних органів України залишаються випадки тортур, необґрунтованих затримань, неповага до особи, інші ганебні явища.

Правоохоронні органи і спецслужби у нинішньому вигляді потенційно гальмують реалізацію євроінтеграційної стратегії нашої держави. Останнім часом проблеми діяльності правоохоронних органів набули виразно політичного забарвлення, оскільки до їх вирішення та обговорення включені політологи, народні депутати й особливо представники Ради Європи.

Для того щоб визначитися з переліком функцій і повноважень правоохоронних органів, необхідно якісно оновити чинні та прийняти нові нормативні акти, відокремити один від одного функції правоохоронних органів та виключити їх дублювання. Виходячи з цього, основними завданнями Служби безпеки України є протидія внутрішнім і зовнішнім загрозам національної безпеки України. У зв'язку із цим основними функціями СБУ повинні бути розвідувальна і контррозвідувальна діяльність у цьому напрямку. Відповідно до цих завдань і повинна формуватись штатна кількість працівників, закладатись кошторис. Служба безпеки України не повинна займатися не притаманною їй боротьбою із загальною злочинністю і корупцією.

Розслідуванням усіх категорій справ повинна займатись Національна служба розслідування.

До складу Міністерства внутрішніх справ України необхідно включити наступні підрозділи:

1. Кримінальна міліція.
2. Адміністративна міліція.
3. Муніципальна міліція.
4. Транспортна міліція.

Кримінальна міліція у своїй діяльності взаємодіє з Національною службою розслідувань, забезпечує проведення негласних слідчо-розшукових дій, надає іншу допомогу під час проведення слідчо-розшукових дій, займається оперативно-профілактичною роботою, здійснює оперативну діяльність, виконує інші завдання компетентних органів, веде боротьбу з організованою злочинністю.

Адміністративна міліція матиме такий склад:

– служба охорони і правопорядку, куди входять внутрішні війська, які повинні забезпечувати охорону громадського порядку під час проведення масових заходів та виникнення надзвичайних ситуацій, охорону особливо важливих державних об'єктів, охорону й конвоювання заарештованих і засуджених;

- державна автомобільна інспекція;
- невідомча охорона, яка займається охороною об'єктів усіх форм власності;
- дозвільна система;
- органи судової міліції, які забезпечують правопорядок у приміщеннях суду, а також здійснюють привід до суду;
- органи міграційної міліції;
- ветеринарна міліція.

Муніципальна міліція здійснюватиме комплекс заходів, спрямованих на підтримання громадського правопорядку та громадської безпеки в окремому населеному пункті. Вона повністю фінансуватиметься з місцевого бюджету, а кількісний та структурний склад підрозділу в конкретному населеному пункті визначатиметься відповідними органами місцевого самоврядування. У Польщі переважна більшість правоохоронців працює у структурах, підпорядкованих місцевим органам влади, в компетенції яких є адміністративні правопорушення і нетяжкі злочини. Місцеві органи влади затверджують на посади начальників управлінь поліції та поліцейських дільниць та приймають рішення про їхнє звільнення. Щонайменше раз на рік начальники поліції надають звіти про свою роботу, інформують керівництво району, окружну місцеву владу про стан громадського порядку на своїй території. Таку схему діяльності муніципальної міліції доречно було б запровадити і в Україні, але для цього необхідно провести зміни у фінансовому законодавстві.

До цього часу не проведено також належного реформування прокуратури.

У Концепції реформування кримінальної юстиції України, затвердженій 8 квітня 2008 р. за № 311, зазначається, що конституційні повноваження та принципи організації прокуратури мають відповідати стандартам демократичного суспільства, що керується принципом верховенства права, згідно з рекомендаціями Парламентської Асамблеї та Комітету міністерств Ради Європи. У Законі України «Про прокуратуру» сказано, що на прокуратуру не можна покласти виконання функцій, не передбачених Конституцією України і цим Законом. У ст. 121 Конституції України та ст. 5 Закону України «Про прокуратуру» на прокуратуру покладені такі функції:

- 1) підтримання державного обвинувачення в суді;
- 2) представництво інтересів громадян або держави в суді у випадках, визначених Законом;
- 3) нагляд за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, досудове слідство;
- 4) нагляд за додержанням законів під час виконання судових рішень у кримінальних справах, а також під час застосування інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян.

Згідно з п. 9 перехідних положень Конституції України прокуратура повинна бути позбавлена функцій нагляду за додержанням і застосуванням законів і попереднього слідства. Відповідно до виконання цих конституційних функцій необхідно реформувати прокуратуру, привести штатну чисельність і кошторис Генеральної прокуратури.

Необхідно погодитись із тезою О.М. Бандурки про те, що «...в умовах розбудови Української держави прокуратура має бути не лише важливим елементом правоохоронної системи, а й істотним важелем «стримування і противаг» різних гілок влади» [5].

Особливої уваги також набуває питання боротьби з корупцією, яке є однією з найактуальніших соціальних проблем сучасності. В Україні корупція стала одним із чинників, що реально загрожує національній безпеці і конституційному ладу.

Корупційний вплив у великій кількості здійснюється на сучасну українську політику, економіку, соціальну і правову сфери та міждержавні відносини. Такі корумповані дії псуєть правові та етичні відносини між людьми. На жаль, сьогодні корупція стала звичним явищем будь-якої сфери суспільного життя. Головним чинником існування даної проблеми є недосконалий і застарілий механізм функціонування державних інституцій, а також суспільний менталітет громадян нашої країни, що сприяє активному пошуку корупційних шляхів для вирішення особистих проблем. Таке положення речей створює певний пріоритет корупційних дій над легальними процедурами отримання певних благ, задоволення суспільних інтересів [7].

У зв'язку з тим, що корупція загрожує національній безпеці України, необхідно створити Національний комітет із боротьби з корупцією, надавши йому право виявлення і розслідування випадків, пов'язаних із кримінальною і адміністративною корупцією, на всіх рівнях органів державної влади. Побудову цих органів здійснити за територіально-адміністративним принципом, надавши їм відповідних повноважень, у тому числі використання оперативно-розшукової діяльності.

Кадрове забезпечення функціонування системи правоохоронних органів передбачає зміни й у формах та методах управління персоналом. Реформування правоохоронних органів України перш за все повинне бути спрямоване на зміну пріоритетів їх діяльності з державно-орієнтованих на суспільно-орієнтовані. Правоохоронні органи зарубіжних країн останнім часом зазнають якісних змін, які стосуються змісту й орієнтирів роботи.

Актуальність реформ зумовлена тим, що традиційні стратегії поліцейської діяльності вже задовольняють суспільство, розвиваються в демократичному напрямі [10]. Д. Грін зазначає, що більшість поліцейських відомств відчуває інформаційний голод, не може точно ідентифікувати проблеми. Часто їм бракує адміністративної та культурної гнучкості для миттєвого реагування на обстановку, що швидко змінюється [11].

Необхідно забезпечити розвиток міжнародного співробітництва шляхом участі у програмах двостороннього чи багатостороннього обміну науковими та науково-педагогічними працівниками з метою їх стажування, здійснення спільних досліджень, проведення міжнародних конгресів та конференцій.

Інформаційне забезпечення діяльності правоохоронних органів полягає у впровадженні сучасних інформаційних систем і технологій. Створена єдина система державної реєстрації обліку заяв і повідомлень про злочини, а також про стан їх розслідування.

З огляду на це, політика держави у боротьбі зі злочинністю повинна забезпечити ефективне функціонування нових реформованих державних органів, мають бути розроблені об'єктивні критерії оцінки діяльності правоохоронних органів.

Основним пріоритетом реформування правоохоронних органів має бути громадський контроль. Реформування правоохоронних органів необхідно здійснювати враховуючи досвід країн Європи. Правоохоронні органи багатьох країн реалізують традиційну тактику боротьби зі злочинністю та активну участь громадськості у цій роботі. Це стало новою філософією поліцейської діяльності, за якою поліція, сформована згідно із принципом децентралізації її структури, діє на проактивній основі в тісній співпраці з громадянами, спільно визначаючи проблеми та розв'язуючи їх. Відповідно до цієї моделі відбулися зміни в роботі з персоналом поліції. Дослідження переконують, що за такої концепції підвищується задоволеність поліцейських своєю роботою, позитивно змінюється мотивація їхньої праці, розширюється роль працівників поліції в суспільстві, поліпшуються взаємини як між самими поліцейськими, так і між поліцейськими і громадянами [10], що має особливо важливе значення для сучасних правоохоронних органів України, до яких рівень довіри громадян значно знизився.

Масштабні зміни мають рушійний характер, що може стати позитивним наслідком для української держави. Орієнтування України на передові європейські держави, запозичення їх досвіду дають шанс ввійти до кола розвинутих держав світу. Інтеграція України з країнами ЄС – це складний, але перспективний шлях.

Послідовно впроваджені зміни дозволять отримати замість політизованих силових структур репресивного типу дійсно демократизовані правоохоронні органи, що діятимуть в умовах цивільного демократичного контролю, основною метою яких буде захист прав та свобод людини. При цьому правопорядок у державі буде ґрунтуватися на принципах верховенства права і гарантуватися ефективною системою судочинства [4, с. 8].

Висновок. Враховуючи досвід передових європейських держав, ми повинні обрати власний шлях створення і реформування національних правоохоронних органів, пам'ятаючи про те, що основною цінністю в нашій державі була і залишається людина, її права і свободи.

Список використаних джерел:

1. Загальна Декларація прав людини, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 р // База даних НАУ-ЕКСПЕРТ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon.nau.ua/doc/?code=995_015.
2. Капля О.М. Боротьба зі злочинністю – одне з основних завдань Європейського Союзу // Підприємництво, господарство і право. – 2006. – № 2. – С. 135–137.
3. Бандурка О. Прокуратура: думки про її реорганізацію // Право України. – 1995. – № 8. – С. 40.
4. Шестак С.В. Недержавний контроль за діяльністю міліції: теоретико-правовий аспект : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень» / С.В. Шестак. – Х., 2009. – 20 с.
5. Князев В. Конституційні гарантії прав, свобод та обов'язків людини та громадян в Україні / В. Князев // Право України. – 1998. – № 11. – С. 29–31.
6. Резолюція № 1466 Парламентської Асамблеї Ради Європи «Про виконання обов'язків та зобов'язань Україною» від 2005 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.rada.kiev.ua.
7. Мельник М.І. Корупція – корозія влади (соціальна сутність, тенденції та наслідки, заходи протидії). – К., 2004. – С. 3.
8. Про прокуратуру : Закон України від 5 листопада 1991 р. № 1789-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 53. – Ст. 793.
9. Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави : Закон України від 19 червня 2003 р. № 975-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 46. – Ст. 366.
10. Бесчасний В. Міжнародний досвід у діяльності міліції України / Віктор Бесчасний // Віче. – 2010. – № 3. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.viche.info/journal/1780/>. – Заголовок з екрану.

11. Greene J. Evaluating Planned Change Strategies in Modern Law Enforcement: Implementing Community-Based Policing / J. Green // Brodeur J.P. – 1998. – P. 146
12. Дунаєв Т.С. Європейський досвід реформування судових та правоохоронних органів // Питання боротьби зі злочинністю. – 2010. – № 20. – С. 222–229.
13. Юсупов В.А. Проблеми та перспективи реформування системи правоохоронних органів // Актуальні проблеми права: теорія і практика. – 2012. – № 25. – С. 616–623.
14. Бандурка О.М. Актуальні питання впровадження нового Кримінального процесуального кодексу України у діяльність органів внутрішніх справ та підготовці кадрів // Актуальні проблеми застосування нового кримінального процесуального законодавства України та тенденції розвитку криміналістики на сучасному етапі. – Харків. – 2012. – С. 10–12.

МИКУЛЬЦЯ І. І.,
здобувач
(Харківський національний
університет внутрішніх справ)

УДК 342.951

НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ РЕГІОНАЛЬНОГО РІВНЯ: ДЕЯКІ ПИТАННЯ СЬОГОДЕННЯ

У статті виокремлено певні напрямки правового регулювання діяльності органів юстиції України регіонального рівня, які потребують удосконалення. Автором запропоновано внесення змін та доповнень до норм діючого законодавства, спрямованих на покращення діяльності зазначених органів.

Ключові слова: органи юстиції України регіонального рівня, правове регулювання, компетенція, юридична відповідальність.

В статье выделены определенные направления правового регулирования деятельности органов юстиции Украины регионального уровня, которые нуждаются в совершенствовании. Автором предложено внесение изменений и дополнений к нормам действующего законодательства, направленных на улучшение деятельности указанных органов.

Ключевые слова: органы юстиции Украины регионального уровня, правовое регулирование, компетенция, юридическая ответственность.

The article singles out certain areas of legal regulation of the activity of Justice of Ukraine on the regional level that need improvement. The author proposed amendments and additions to the applicable legislation designed to improve the activities of these bodies.

Key words: authorities of justice of regional level, legal regulation, competence, legal responsibility.

Вступ. Одним з основних завдань вітчизняної державно-правової реформи є забезпечення процесу формування нової моделі правової системи, яка була б здатною зумовити побудову в Україні правової, соціальної, демократичної держави. Значне місце в реалізації цього завдання відводиться Міністерству юстиції України, яке є провідним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики, спрямованої на розвиток національної правової системи, створення й реалізацію правових норм, зміцнення режиму законності та безпеки, формування у населення розвиненої правової культури і правового світогляду, утвердження принципів справедливості, верховенства права, захисту прав і свобод людини як найвищої соціальної цінності.

У той же час Указом Президента України від 9 грудня 2010 року № 1085/2010 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» [1] (далі – Указ) у країні було розпочато проведення адміністративної реформи як нового етапу реалізації системних змін у сфері державного управління. Відповідно до функціонально-галузевого принципу побудови системи центральних органів виконавчої влади вжито низку заходів зі структурної реорганізації цієї системи та оптимізації державного апарату, запроваджено нову класифікацію підпорядкованих Кабінету Міністрів України центральних органів виконавчої влади (міністерств, державних служб, державних агентств, державних інспекцій), змінено їх функції, скорочено кількість центральних органів виконавчої влади та кількість державних службовців у них.

